

Margrethe Vestager (RV):

Mål og midler skal jo meget gerne stå i et rimeligt forhold til hinanden. Det skal helst være sådan, at de midler, man foreslår, faktisk kan indløse de målsætninger, man sætter sig.

Regeringen siger, at dens mål er flere i beskæftigelse og lavere ledighed, hvis jeg må citere finansministeren: ... ikke en eneste er ledig, som vi er i stand til at sikre beskæftigelse.

Det tror jeg alligevel at nogle af dem der er blevet fyret fra den offentlige sektor i de seneste par år gerne vil foreholde finansministeren, for finansministeren kunne jo sagtens have sikret dem beskæftigelse.

Dermed jo også sagt, at det her ikke alene handler om beskæftigelse og lavere ledighed, det handler jo også om regeringens politik i det hele taget.

Det mål, regeringen har sat sig, målet om flere i beskæftigelse og lavere ledighed, er et mål, som Det Radikale Venstre er enig i, og vi er glade for, at regeringen anerkender, at der kan føres politik på det område, at det ikke bare er et spørgsmål om konjunkturer og kurser på udenlandsk valuta, men også er et spørgsmål om, hvilken politik der bliver ført, for så kan vi måske også få en anerkendelse af, at der faktisk blev ført en politik i 1990'erne, hvor Det Radikale Venstre bar en del af regeringsansvaret, som var medvirkende til samtidig med positive konjunkturer, at vi havde en meget, meget gunstig beskæftigelsesituation.

Spørgsmålet er, om midlerne er de rigtige. Det lyder jo, som om finansministeren kun med det yderste af neglene modstår fristelsen til at citere en tidligere konservativ statsminister, nemlig at det går ufattelig godt, og det er vel den overskrift, som kan sammenfatte finansministerens indlæg i dag. Ifølge alle de parametre, finansministeren kan komme i tanker om, bortset fra den der lille hage med beskæftigelsen, går det ufattelig godt, og det synes at være baggrunden for regeringens invitation til forbrugsfest, for det er jo det, det er. Det er jo en festinvitation, det er jo ikke en forårspakke eller en beskæftigelsespakke, det er en festinvitation, som danskerne har fået, i hvert fald en del af dem, for regeringens forslag er jo næsten renset for tilløb til strukturelle reformer. En gennemgribende skattereform ser vi ikke; en ændring af forholdet mellem skatten på arbejde og skatten på andre ting ser vi heller ikke.

»Opvinget skubbes i den rigtige retning.«
Tja. Hvor er impulserne til at skabe en hel ny ge-

neration af virksomheder, der kan tage over, hvor arbejdspladser flytter til udlandet, en helt ny tænkning i forhold til, hvordan vi kan bringe danske unges kreativitet og kompetencer i spil? Tja. Hvor er initiativerne til at sikre gældsafvikling og faldende renteudgifter? Tja. Hvor er bestræbelsen på at højne den faglige stolthed? Fra alle sider meldes det, at regeringens bestræbelser på at ændre SOSU-uddannelsen er en bestræbelse på at ødelægge SOSU-uddannelsen, fordi de sidste års nyvundne sejre i forhold til at sikre en faglig stolthed bliver ødelagt.

Kl. 12.30

Samlet set: Jo, regeringen har sat sig et mål, et mål, som vi er enige i, nemlig at flere skal have mulighed for at komme i beskæftigelse. Og midlerne: Tja, nogle af dem kan være gode nok, vi drøfter dem gerne, men der er ingen investering i fremtiden. Forbrug, forbrug, forbrug i stedet for fremtid, fremtid, fremtid.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er jo panikpakken, vi behandler her i dag. Langt om længe erkendte regeringen jo, at der faktisk er et problem med beskæftigelsen, og at det er et problem, der kan gøres noget ved.

For 2 uger siden må man ellers sige, at det var en anden tone fra regeringens side, men presset fra de dårlige gallupresultater har vel fået regeringen til at indse, at hvis den skulle have nogen som helst intentioner om at bevare regeringsmagten, så var det nok en god idé at begynde at kigge lidt på beskæftigelsen. Deraf panikpakken.

Regeringen har så med panikpakken fundet et milliardbeløb, som kan bruges til det her formål, og når man ser, hvad der faktisk foreslås, ja, så må man jo ærligt undre sig over, hvor præcist regeringen undgår at bruge pengene til noget som helst, der kan skabe beskæftigelse. 1.000 nye stillinger ved at fremrykke investeringer og boligbyggeri; jamen det er da fint, men det forslår intet i forhold til de 50.000 stillinger, som er forsvundet de sidste 2 år, mens den her regering har været ved magten; 5.000 flere ansatte som følge af skattelettelser og suspension af Den Særlige Pensionsopsparing for i alt 8 mia. kr. Det er 1,6 mio. kr. pr. stilling.

Jeg tror næppe, det er muligt at anvende 8 mia. kr. på en måde, der giver mindre beskæftigelse end den måde, regeringen har valgt her.

Nu er det vel næppe dumhed, der får regeringen til så omhyggeligt at bruge pengene på en måde, der ikke giver beskæftigelse. Jeg går ud